Provincial Library
City

ROYAL CROWN SOAP

Voröld

HEY!
Sendið heyið yk[illegible] hey-kaupmannanna, [illegible] verð, einnig fljóta afgre[illegible] lánaðir á "kör" send beint til okkar.
Vér ábyrgjumst [illegible] gera yður á-nægða.
THE NORTHERN HAY CO.
408 Chambers of Commerce
Talsími G. 2209. Nætur talsími S. 3247
Winnipeg, - Man.

III ÁRGANGUR WINNIPEG, MANITOBA, 2. MARZ, 1920 NR. 8

Almennar fréttir.

Blaðadrengjafélagið í Toronto hefir neitað að höndla blaðið "New York American" sem gefið er út af hinum nafnkunna blaðakóngi William Randolph Hearst. Ástæðan er sú, að Hearst er í ýmsum efnum andvígur Englendingum og er þetta óhyggilegt og ósamboðið frjálsum borgurum. Góður málstaður þarf aldrei að vera hræddur við sannleikann, en illur málstaður vinnur aldrei hugi fólks til lengdar. Algert ritfrelsi og algert lestrarfrelsi verða Canadamenn að heimta; minna er þeim ósæmilegt.

H. A. Robson dómari hefir sagt af sér stöðu sinni sem formaður viðskiftanefndarinnar í Canada. Hefir líklega ekki þótt það neinn heiðurstaða eins og í pottinn var búið.

R. D. Waugh sem einu sinni var borgarstjóri í Winnipeg sællar minningar, hefir verið útnefndur til þess að skipa sæti í nefnd er stjórna skal til bráðabyrgða Saardalnum sem bandamenn tóku frá Þjóðverjum.

Kvennfélagið í Melita hefir sent áskorun til fylkisstjórnarinnar þess efnis að hún banni öllum þeim að giftast sem ekki sanni það með vottorði, að þeir séu andlega heilbrigðir.

Sterkur grunur leikur á því, að F. T. White eftirlitsmaður vínbannslaganna í Manitoba sem skyndilega hvarf til Evrópu sé í einhverjum flækjum í sambandi við embætti sitt, sem erfitt sé að greiða.

Fasteignamenn í Chicogo hafa hækkað nýlega húsaleigu. Bundust þeir samtökum þannig, að skipa leigjendum út ef þeir borguðu ekki hækkunina. En leigjendur tóku sig til og létu krók mæta bragði; bundust þeir félagsskap um það, að borga ekki hækkunina og fara ekki. Hafa þeir fengið sér lögmann fyrir sína hönd.

William Price heitir maður og er "Sir"; hann er pappírssali og var kærður um ólöglegt athæfi í sambandi við pappírssölu; krafðist stjórnin þess að hann mætti fyrir rétti. En nú hefir því verið lýst yfir af lögmanni stjórnarinnar, að þeirri kröfu verði ekki framfylgt og sýnir það hversu auður og titlar vernda menn hér í landi frá því að hlýða lögum. Ef það var satt sem stjórnin hélt fram þegar hún gerði kröfuna — og hún hefir aldrei breytt þeirri staðhæfingu — þá var það sjálfsagt að kæra Price og rannsaka málið.

Kona sem hét Phoebe Turse dó í Newark í N. J. á föstudaginn 101 árs gömul. Hún lætur eftir sig son og dóttur, fjögur barnabörn, sex barna-barnabörn og fjögur barna-barna-barnabörn.

Robert E. Peary norðurheimskautsfarinn frægi sem sagðist hafa fundið norðurheimsskautið, andaðist í Washington 20. janúar. Illkynjuð blóðþynna varð honum að bana.

Tribune flytur tvær myndir nýlega af gömlum konum; önnur heitir Elizabeth J. Schofield og er nýlega búin að halda hátíglegt 105 ára afmæli sitt. Hin heitir Anna Burian og er 103 ára.

Frá því var skýrt áður, að Herbert Hoover vistastjóri í Bandaríkjunum ætlaði að verða í kjöri fyrr forseta í sumar; en vegna þess hve afturhaldssamur og þræl-lyndur hann er, hafa verkamenn og bændur lýst því yfir, að hann ætti ekki sigurs von né stuðnings og hefir hann séð þann kostinn vænstan að hætta við að verða í kjöri.

Látin í Reykjavík.

Jóhanni Bjarnasyni að 193 Arlington stræti hér í bænum barst símskeyti 26. febr. sem segir móður hans frú Jóhönnu Thomsen látna. Hún andaðist hjá dóttur sinn konu Jóns Árnasonar kaupmanns.

Þjóðræknisþingið.

Verið er að semja útdrátt úr því sem gerðist á þjóðrækisþinginu og birtist það í öllum blöðunum í þessari viku, og er svo til ætlast að það verði sem líkast í þeim öllum.

Fatnaður og yfirhafnir
ÞER SPARIÐ $10.00 Á FATNAÐINUM YÐAR OG YFIRHÖFNUNUM, MEÐ ÞVÍ AÐ KAUPA ÞAÐ Í BÚÐINNI UPPI Á LOFTI, MEÐ VERÐINU SEM ÞAR ER.
$25 TO $45
Robinsons Clothes Shops, Ltd.
264 Portage Av. Uppi yfir 5—10—15 centa búðinni

Enska stjórnin beið ósigur í þinginu nýlega, þegar prívat þingmaður bar upp frumvarp þess efnis, að hækka eftirlaun lögregluþjóna. Með því voru 132, en á móti 55, svo lítið fylgi hafði stjórnin.

Maður sem Bainbridge Cobly heitir, hefir verið útnefndur ríkisritari í Bandafíkjunum í stað Lansings. Er það talið alleinkennilegt að Wilson skyldi velja þann mann, því hann fylgir samveldisflokknum og var sterkur stuðningsmaður Thedors Rooswelts 1912.

Stórmennin sem á þingi sitja til þess að íhuga mál þýzkalandskeisara hafa skift um skoðun og hugsa nú helzt að rétt sé að sleppa honum með öllu.

Afarmikið járnbrautarverkfall stendur yfir á Frakklandi.

BITAR

Sagt er að eyfirzka konan hafi verið einkennilega búin ekki síður en sumar aðrar á margrablótinu.

Ein stétt manna segir Sameiningin að sé við völd í Rússlandi. Sannleikurinn er sá, að þar eru allar stéttir við völd hlutfallslega, nema sú stétt sem hann Páll postuli talar um þegar hann segir: "Sá sem ekki vill vinna, á heldur ekki mat að fá."

Tvisvar sinnum 350 er sex hundruð, eftir því sem húskarlar Helga magra segja. Eftir því er óþægileg prentvilla í reikningsbók Eiríks Briem.

"Kirkjan á erindi til allra manna og þá sérstaklega til fjöldans, almúgans. Kristur tók málstað alþýðunnar gagnvart hreyknum og ranglátum yfirstéttum, og kristnin var fólksins trú framan af öldum. Það hlýtur hún enn að vera — annaðhvort það eða ekki neitt." — Þetta stendur í ritstjórnargrein í Sameiningunni síðast. Það er nákvæmlega kenning lýðkirkjunnar.

Sumir vildu ekki hætta nafni sínu út í óvissu né dollurum sínum til Winnp., þar sem þúsund snörur liggja — þess vegna komu þeir ekki í þjóðræknisfélagið.

"Almenningur vill sjá einhverjum ósköpum afkastað áður en hann sjálfur vill taka þátt í því," sagði Einar Hjörleifsson forðum.

Sumum er gefinn sá sérstaki kraftur viljans að láta ekki sannfærast.

Þessi atriði voru í forsetaskýrslu séra R. Péturssonar, sem hann las upp á þjóðræknisþinginu.

Eftir dómi Lögbergs er það "dæmalaust frumhlaup" ef Voröld eggjar til heimflutninga; en það er ekkert ljótt af séra Jónasi Sigurðssyni og það er sérlega lofsvert af Jóni Bíldfell — Skiftir um hver á heldur.

Sameiginleg hugsun og sameiginleg störf tengja mennina saman — en sú tenging er því aðeins varanleg að um skyldleika sé að ræða Frændsemin er sterkasta taugin og ekki sízt ef langt er á milli frændanna.

Það styrkir hvorki né veikir sambandið við frumþjóðina þó hundur gelti, hestur hneggi, naut öskri eða hani gali.

"Það sem einhvers er virði í þjóðerni voru, hefir lifað, lifir enn á að lifa og skal lifa." segja þeir sem trú hafa á þjóðræknisbaráttunni.

Meiri sæmd er að því að stuðla til þess að það sem smátt er geti orðið voldugt en að leggja til efsta kornið í kúfinn á þeim mælinum sem þegar er orðinn fleytifullur.

Segi þeir til sem þora hvað skaðlegt finst í þjóðræknisstefnu vorri.

Þeir segja að Íslenzkan sé ófullkomið mál. — getur satt verið að hana vanti nokkur orð yfir menningarbraskið.

Flestir lifa og leggja sig fram um það eitt að komast í stöðu — jafnvel í hjónabandsstöðu.

"Sameinist öll hér í landi og gleymið íslenzkunni og öllu sem íslenzkt er." Þetta er bæn sem sumir lesa eins og krossbæn í kaþólsku

---

"Eg er fæddur hér og tel það skyldu mína að álíta viðhald íslenzkunnar ósæmilegt," sagði maður nýlega. — Sá hefir fengið nokkuð með fæðingunni!

Reynt er að koma inn þeirri skoðun, að allar tilraunir til þjóðræknisviðhalds sé óvináttu merki við þjóðina hér og að vér verðum látnir gjalda þeirra í efnum og virðingu. En sú kenning er einungis sprottin frá óhlutvöndum æsingamönnum og saurblöðum. Svo mikið kveður að þessari villukenningu, að manni dettur í hug vísan hans Gríms Thomsen um Stokkseyardrauginn: "En svo var mikill satans kraftur, að saltaðir gengu þorskar aftur."

Vér fyrirlítum hópinn sem stóð úti fyrir Jerúsalemsdyrum og vildi sýna keisarahollustu sína með því að hrópa: "Krossfestu, krossfestu hann!"

Menn keppast við að líkja þjóðinni hér við bræðslupott eða grautarpott — einhver nefndi það meltingarpott, þar sem á að sjóða saman allar þjóðir í einn graut, en um það hver eigi að eta grautinn, talar enginn — þið getið getið þess til hver um sig.

Þeir segja að við eigum að fara í þennan graut og verða saltið í honum — verða til þess að bæta meltingu þeirra sem grautinn eta.

Þetta eru atriði úr fyrirlestri séra R. Péturssonar.

TIL GUTTA.

Svo að verði' ei meir til meins,
meðan K. N. hýsir;
Eg vil fá hann undir eins
út úr þessum freezer.

R. Árnason

Hefir orðið heldur seinn
helgrá guða máttur;
Þjóðernisins einn og einn
er að brezta þáttur Kr. St.

Tjaldbúðarsamkoman.

Herra ritstjóri:- Eg verð að játa það, að það var mín hjartans sannfæring, að fyrirkomulagið á samkomunni hans Dr. Stefánssonar væri aðallega að kenna honum heimskari og óhlutvandari mönnum En fyrst hann nú virðist svo áfram um að taka alla skuldina á sjálfan sig og konuna sína, þá er honum það meir en velkomið.

Eg hefði því látið yfirlýsingu hans ósvarað, hefði hann ekki mishermt svo hastarlega það samtal sem okkur fór á milli um kveldið, þegar hann heimsótti mig. Svo kveður mikið að hans mishermum, að eg hefði grunað hann um að gera þær vísvitandi, ef mér hefði ekki hugsast, að hann hafi kannske verið svo dasaður eftir "þrumuslagið", að hann hafi ekki getað tekið rétt eftir

Það er rétt, það kom fljótt í ljós um kveldið, að dómgreind og sanngirni var heldur lítið um í öllu fyrirkomulagi han, en að sannleiksást skorti líka, sá eg ekki fyr en í yfirlýsingunni.

Eitt það fyrsta sem læknirinn fór fram á við mig, var að eg tæki til baka eitthvað af grein minni. Eg kvaðst fús á að gera það, ef hann vildi benda mér á eitthvað sem ofsagt væri. Hann benti mér fyrst á orðin "leigugepill" og "tyrðill". Eg kannaðist við, að mér væri ábótavant í Íslenzkunni, svo ef hann gæti bent mér á nokkur önnur orð er lýstu eins fyrirlitningu minni á þeim mönnum, sem að ástæðulausu svívirtu saklaust kvenfólk, þá skyldi eg heldur nota þau en orðin eru ókomin enn. Þá fann hann að orðinu "svívirt" en eg sagði honum, að eg meinti með því það sama sem felst í enska orðinu "Insulted", og var til með að breyta því fyrir annað betra, en það fór á sömu leið.

Það er ekki satt, að konan mín bæri til baka neitt af því sem var í greininni. En eg játaði sjálfur, að af vissum ástæðum hefði eg í tveimur tilfellum vikið við orðunum sem hún notaði. Annað tilfellið var með þann sem sætið var ætlað, þar nafngreindi hún manninn, en af því mér þótti ótilhlýðilegt að bendla honum persónulega neitt þar inn í, þá nefndi eg hann bara stórhöfðingja, því hann mun einn með þeim fremstu sem höfðingjatildrið meðal Íslendinga hér snýst um. Hitt tilfellið var ef til vill nokkuð ónákvæm ágizkun. Eg gat um, að kirkjan niðri hefði aldrei verið hálf fylt um kveldið. Konan mín sagði, að eftir að hún kom upp á loftið, hefði hún séð yfir um þriðjung kirkjunnar og þar talið þrjátíu og tvö auð sæti. Þetta bauðst eg líka til að leiðrétta, en það fór sem fyr, að læknirinn vildi það ekki.

Eg sagðist fyrir löngu hafa tekið eftir þessu höfðingjatildri hér, en látið það hlutlaust meðan aðeins sneri við mér skoplega hliðin á því, og hefði líklega aldrei hreyft við því, ef konunni minni hefði ekki verið misboðið; svo það er tóm ímyndun læknisins, að hann hafi verndað nokkurn mann frá neinni "heift", með því að verða fyrir þessum aðfinslum mínum.

Eg vil geta þess, að eg hefi reynt að vera sem fríastur við persónulegt orðakast að mögulegt er í þessu máli því mig langar til að fylgja lífsreglu St. G.: "að hata til eilífðar málstað eins manns, en manninum sjálfum að bjarga."

Arngrímur Johnson.

Bændamál.

SAMBAND VERKAMANNA OG BÆNDA VEITIR NORRIS-FLOKKNUM ÁSTÆÐU TIL ÁHYGGJU, EFTIR DÓMI FRAMSÝNNA MANNA Í PÓLITÍK.

Varanlegt samband milli verkamannafélaganna og bændanna í Manitoba hlyti að leiða af sér fall Norrisstjórnarinnar við næstu kosningar, sem fram fara í júlímánuði í sumar. Þetta er eindregin skoðun stjórnmálamannanna hér, ekki einungis meðal verkamanna og bænda, heldur í herbúðum afturhaldsmanna, og meira að segja hjá hugsandi mönnum í frjálslynda flokknum. Á þinginu sem haldið verður í apríl, verður gerð tilraun til þess að flýta samvinnu milli bænda og verkamanna á sama grundvelli og gert var í Ontario með svo mikilli sigursæld við síðustu fylkiskosningar þar í fyrra. Leiðtogarnir segja að fullkomin sameining verði einungis í þeim kjördæmum, þar sem bæði sé um bæi og bygðir að ræða, og eru slík kjördæmi 11 að tölu í fylkinu og eru menn sannfærðir um, að með samvinnu geti verkamenn og bændur unnið þau öll. Verkamannaleiðtogar fullyrða, að af tíu sætum í Winnipeg séu þeir vissir að ná 6 með hlutfallskosningu; afturhaldsmenn segjast fá tvö að minsta kosti og auk þess sex úti á landi. Rætist allir þeirra spádómar, sem ekki er ólíklegt, þar sem fróðir menn segja, að þeir séu bygðir á nákvæmum yfirvegunum, þar sem alt sé tekið til greina, þá yrðu sameinaðir andstæðingar 24 af 54 þingmönnum alls; þá væru eftir 30 sæti handa hinum frjálslyndu, óháðu frjálslyndu og alóháðu, án þess að telja þau sæti sem bændur myndu vinna, þar sem ekki væri um samvinnu að ræða — þau sæti yrðu þó nokkur. Þegar það er tekið til athugunar, að í átta kjördæmum að minsta kosti, hefir verið ákveðið að láta menn sækja undir bændaflokksmerkjum, þá er það ekki líklegt, eftir því sem stjórnmálum horfir við nú, að bændur tapi öllum þessum sætum. Því er þvert á móti spáð, að þeir myndu vinna meira en helming þeirra. Þess vegna er það álitið, að ef bænda- og verkamannasameining kemst á, þá sé ekkert líklegra en að Norrisstjórnin verði að hafa sig alla við til þess að halda velli, og að hún verði ekki viss um dóm sinn fyr en síðasta atkvæði er talið.

Þýtt úr Tribune 29. febr.

Á móti bændum.

Auðvaldið er að sameina sig gegn bændum, eins og vér höfum áður sagt. Ein sönnun fyrir því er þessi:

Í blaðinu Tribune 29. febr. birist það sem hér fylgir: "Vér eigum að mæta hinni sterkustu og voldugustu fylkingu sem peningar og heilar auðvaldsins eiga ráð á að mynda Auðvaldið sér það, að næsta barátta verður um það og ákveður það um æði langan tíma, hvort hlutdrægni skuli halda áfram að vera æðsta stjórn í Canada, eða hvort jafnrétti fyrir alla skuli verða aðalþungamiðja hinnar nýju stefnu."

Þannig hljóðar útdráttur úr umferðaskjali sem Manitoba bændafélagið hefir samið og sent um leið og það byrjaði undirbúning fjársöfnunar sinnar, sem hefst 8. marz.

Önnur skjöl sem send eru, viðhafa líkar staðhæfingar og eru þar á meðal svör sem umboðsmenn geta notað þegar þeir eru spurðir einhvers á ferðum sínum."

(Þýtt úr Tribune)

Voröld

kemur út á hverjum þriðjudegi og föstudegi.

Útgefendur og eigendur: The Voröld Publishing Co., Ltd.

Voröld kostar $3.00 um árið í Canada, Bnadaríkjunum og á Íslandi. (Borgist fyrirfram.)

Ritstjóri:—Dr. Sig. Júl. Jóhannesson
Ráðsmaður:—J. J. Samson

Skrifstofa: 637 Sargent Avenue
Talsími Garry 4252

Ekki nema það þó.

"Vesturheimskan klædd í kjólinn,
kotroskin um eigin hag."
Stephan G. Stephansson.

Hinn fjölhæfi og stefnufasti lávarðadýrkandi, sem til óbráðabyrða situr í ritstjórastóli Lögbergs, hefir verið sérlega "upplagður" 26. febr. 1920. Maðurinn sem svo hefir verið stefnufastur að hann hefir fylgt öllum kenningum sunnan og ofan frá frjálslyndustu verkamannastefnu norður og niður til ströngustu Bordensku; maðurinn sem svo hefir verið stöðugur í störfum sínum, að hann hefir reynt flest það sem um er að gera hér í þessu landi, og alt af komist að þeirri niðurstöðu, að hann væri betur fallinn til einhvers annars en þess sem hann stundaði í þann og þann svipinn. Þegar hann var bara verkamaður, komst hann að þeirri niðurstöðu, að hann ætti að vera verkamannaleiðtogi; hann fann það út, að þar átti hann ekki heima og hélt því að hann væri til þess skapaður að vera kennari; hann sannfærðist brátt af reynslunni um að það var ekki, og var viss um að námastarf væri sér hentugt; ekki varð þó sú staða langgæð og vitraðist honum það, að fasteignasala mundi vera sú staða sem alfaðir hefði ætlað þessari miklu veru (halda jafnvel fleiri, að það sé sanni næst), en samt var það nú svona, að þrátt fyrir hina miklu hæfileika í þeirri stöðu, varð hún ekki langgæð, og komst hann að þeirri niðurstöðu, að bóndi ætti hann að vera. Loksins kom yfir hann einhver andi, sem sagði honum að ritstörf mundu láta honum betur en alt annað og þá varð hann ritstjóri. Þegar tillit er tekið til þess, að hann er enn þá ungur maður, má gera sér í hugarlund, hversu margar verði stöðurnar sem hann hefir skipað þegar hann fellur frá "**virtur og grátinn af öllum.**"

Einkennilegt er það, hvernig jafnvel stórmennum getur skrikað fótur og kemur það þar fram sem postulinn segir, að þótt andinn sé reiðubúinn, er þó holdið veikt. Þessi dánumaður sem að Lögbergi situr og aldrei sýslar með samvizku sína sem söluvarning, hefir sjálfsagt gleymt því að þurka rykið af gleraugunum sínum 26. febrúar.

Vér höfum skrifað grein og birt í Voröld um heimflutninga til Íslands. Vér minnumst þess, að þegar lávarðadýrkandinn kom frá Íslandi eigi alls fyrir löngu, reit hann langa grein um framtíðarhorfur á ættjörð vorri og eggjaði menn h é ð a n til heimflutninga. Vér töldum því ekkert sennilegra en það, að hann með alla staðfestuna og samkvæmnina mundi taka hér í sama strenginn og fremur hvetja landa vora til þess sama sem hann hafði hvatt þá, þegar ekki var eins glæsilegt að flytja heim og nú er; sérstklega þar sem svo langt var komið að hann ætlaði að gerast brautryðjandi heimflutninganna hér um árið með því að flytja heim sjálfur, og hafði meira að segja komist svo langt, að tiltaka jörðina sem hann ætlaði að búa á. En hvað skeður? Þegar sama stefna er flutt í Voröld sem hann sjálfur hafði flutt fyrir nokkrum árum, þá er hún orðin "dæmalaust frumhlaup." Þeir hljóta að vera einkennilegir hugsanastraumarnir í heila þeirra manna, sem telja sömu stefuna óhæfu hjá einum, sem þeim finst heilbrigð hjá öðrum.

Megum vér annars spyrja ritstjóra Lögbergs í alvöru, í hverju "Lokaráðin" eru fólgin, sem hann talar um? Voröld ráðleggur Íslendingum sem atvinnu geti fengið heima á ættjörð vorri, að flytja þangað fyrir tvær ástæður: fyrst sökum þess, að með því mættu þeir verða þjóð sinni og landi að liði og sýna einlægni í þjóðernisáhuga sínum, og í öðru lagi losnuðu þeir með því við þá óhæfu stjórn sem þetta góða land verður að þola og þær ofsóknir sem útlendingar mæta.

Er það ljótt, er það Lokalegt að beina hugum Íslendinga heim til ættlands vors? Sé svo, væntum vér sannfærandi skýringar og ákveðins svars.

Það er eins og Lögbergsritarinn viti af engu til starfa heima, nema því eina að bera votaband, rista og flytja blautt torf o. s. frv. Það er sama þröngsýnin og ef einhver hér vissi af engri annari atvinnu en þeirri að bera tígulstein, grafa skurði eða moka snjó.

Þá er reynt að gera mikið úr því, hve léleg og erfið sé sjómenskan heima; en það er á allra vitund, að óvíða er arðvænni atvinna til í heimi, en einmitt sjómenskan við Ísland eins og hún er nú orðin. Sem dæmi má geta þess, að þrír menn eru nýlega fluttir héðan heim til Íslands eftir langa dvöl hér vestra og höfðu aðeins unnið fyrir fötum og fæði, en af sjávarafla hafa þeir þegar orðið stórauðugir menn á Íslandi.

Einkennilega rykug hafa þau verið gleraugu ritstjórans þegar hann las grein vora og finnur þar "óslökkvandi hatur vort til þessa lands." Í grein vorri er þessum orðum farið um landið sem vér búum í: "Vér höfum þá skoðun, að þetta land sé frá náttúrunnar hendi hið bezta, en með óhollri harðstjórn hafa hér verið skapaðir allskonar örðugleikar. Með það hefir verið farið eins og Kristur sagði um musterið: "Því hefir verið snúið upp í ræningjabæli." "Sýndi Kristur óslökkvandi hatur til musterins þegar hann harmaði það, að því hefði verið breytt í ræningjabæli? Ef svo er, þá hefir Voröld sýnt hatur til þessa lands. Vér höfum lýst því yfir áður og vér lýsum því yfir enn, að vér teljum Canada eitt bezta land veraldarinnar, en einmitt vegna þess teljum vér það hryggilegt hversu illa er með það farið af þeirri stjórn sem Jón Bíldfell studdi til valda. Það er ekki af hatri til Lögbergs að oss hryggir hvernig því blaði er fórnað á stalli afturhaldsins. Oss er hlýtt til Lögbergs og tekur sárt til þess að það skyldi komast í tröllahendur. Ef vér hötuðum Canada mundum vér vilja sjá Bordenstjórnina þar við völd um aldur og æfi; ef vér hötuðum Lögberg, mundum vér óska þess að Bíldfellsstjórnin yrði þar mosavaxin, en af því oss þykir vænt um hvorttveggja, óskum vér hvorugs.

Eitt atriði er í þessari Lögbergsgrein sem oftar hefir heyrst hér áður og þörf er á að athuga í eitt skifti fyrir öll. Því er haldið fram, að landið hafi fætt oss og klætt. Vér vitum ekki betur en að auður landsins — fæði þess og klæði — sé framleiddur af fólkinu sjálfu; gamli jarmurinn um það að fólkið þiggi ölmusu af landinu þarf að þaggast niður. Um það hvor þeirra ritstjóri Lögbergs eða ritstjóri Voraldar hafi framleitt meira eða unnið trúlegar fyrir fæði og klæði hér í landi, dæmir hvorki hann né vér; framtíðin gerir það og þeir sem á eftir oss lifa. Það kemur í ljós þegar við kveðjum báðir, við hvora gröfina verða feld fleiri tár.

Þegar vér lásum "Nástrandargreinina," fanst oss hún vera eins og fjandinn úr sauðarleggnum, sökum þess að vér skildum ekki hvernig stóð á allri vonzkunni; vér mundum ekki eftir því, að grein vor snerti ritstjóra Lögbergs í neinu. En þegar vér leituðum nánar í huga [illegible]um, minti oss að Bíldfell hefði einhverju sinni farið heim til [illegible]ds sem útflutninga-"agent" — og "agentinn" er altaf viðkvæmur hvar sem hann "fyrirfinst".

Aðrir geta þess til, að nástrandargreinin hafi verið skrifuð í sérstökum tilgangi og óskildum aðalmálunum; hún hafi átt að æsa hugi manna upp á móti ritstjóra Voraldar — en þar hafi honum farist eins og fleirum sem á ranga hyllu villast, að hann hafi reiknað of hátt áhrifagildi blaðs síns. Það er hægara að reikna út verðhækkun á landblettum í Transcona en ýmislegt annað.

Vér skulum lýsa því yfir óhikað, að sé það synd að vilja unna ættjörð sinni krafta og áhrifa þeirra manna sem viljugir vildu flytja heim, ef þeir kæmust, þá játum vér sekt vora og drýgjum þá synd af ásetningi. Þeirri spurningu hví vér förum ekki heim sjálfir, getum vér svarað þannig: Hví fór ekki Jón Bíldfell sjálfur í stríðið, ef hann áleit það eins helga skyldu og hann lét í ljósi?

Oss dettur í hug stutt saga eftir Mark Twain; sagan heitir "Glysgjarna stúlkan", og segir frá tveim frændstúlkum; önnur var svo glysgjörn, að hún var af öllum höfð að athlægi. Einu sinni kom upp eldur í leikhúsi þar sem þær voru staddar og vildi þá hver forða sjálfum sér, en hugsaði lítt um aðra. Glysgjarna stúlkan var líkamlega sterk; hún ruddist út og varð ásamt öðrum til þess að troða undir frænku sína svo hún misti lífið. En glysgjarna stúlkan erfði hana og fékk þar á meðal ljómandi fallegan demantshring sem hin hafði átt. Hvar sem hún var stödd eftir þetta, hélt hún hendi sinni þannig, að fólk skyldi taka eftir demantshringnum, en aldrei sá nokkur maður hringinn án þess að honum dytti í hug hvernig glysgjarna stúlkan var að honum komin. — — —

Jón Bíldfell ritar sjaldan grein þar sem hann hygst að ná sér duglega niðri á ritstjóra Voraldar, án þess að minna fólk á að hann sjálfur sé ríkur og ritstjóri Voraldar fátækur. Hann grunar það líklega ekki, hve lítinn sársauka það hefir í för með sér, að því er oss snertir. Vér játum það fúslega, að vér höfum hvorki komist yfir demantshringa né annan veraldar auð; játum það fúslega, að sé manngildi mælt og talið í dölum og centum, þá er eins mikið djúp staðfest milli ritstjóra Lögbergs og vor eins og milli ríka mannsins og fátæka mannsins sem dæmisagan getur um, en samt er það nú svona, að vér kærum oss ekki um skifti. Hún heillar ekki huga vorn né hjarta: "Vesturheimskan klædd í kjólinn, kotroskin um eigin hag."

Hávarður úr Króki.

Kveldsólin var að síga til viðar bakvið lauflausu skógarrunnana vestur á sléttunum. Bleikir, hálfkaldir geislar smugu inn um gluggann og skinu með daufri kveldbirtu á breiðan skallann og nær því jafn hvíta hárstrýið á honum Hávarði gamla frá Króki, sem sat við skrifborðið sitt hjá glugganum og horfði á nokkra æpandi stráka, sem léku sér að því að henda smásteinum að gömlum ketti, sem flýði mjálmandi inn um garðshliðið.

"Síðasti þátturinn á leiksviðinu," nöldraði gamli maðurinn gremjulega, og fór að lesa nýskrifað bréf, sem lá á borðinu — hálfhátt. — — — "Eftir svo sem klukkustund verð eg steindauður. Það er áreiðanlegt. Í morgun vaknaði eg með bölvaðri höfuðveilinni, rétt eins og um árið, daginn sem eg fékk slagið — og svo aftur fyrir fimm árum þegar eg fekk sama kastið. Já, eg er áreiðanlega úr sögunni. Skrokkurinn þolir sama sem ekkert, nú orðið — og svo er eg búinn að missa alla löngun til þess að lifa, og viljann til þess að berjast á móti dauðanum. Áður fanst mér, eg ómögulega mega deyja. Fyrst langaði mig í völd og metorð, og svo seinna, þegar það vildi ekki lánast, langaði mig þó, að minsta kosti til að fá ofurlitla viðurkenning — langaði til að sjá ofurlítinn árangur af lífsstarfinu, því satt að segja hefi eg þó ekki legið á liði, mínu. En er eg þá ekki ánægður með að hverfa? Hefi eg þá biðið ósigur? Ónei; eg sigra núna — í dauðanum. Taktu nú bara eftir hvað blöðin segja á morgun. Heldurðu kannske að þau kalli mig uppreistarmann, föðurlandssvikara, eða því um líkt, þegar eg er dauður? Nei, trú mér til; það mun kveða við annan tón — því þá verða það nú ekki kölluð landráð þó menn fallist á skoðanir mínar — og skoðanir mínar eru búnar að festa rætur hjá þjóðinni, því mátt þú trúa. En það mátti ekki koma við það, því þá gat eg orðið hættulegur keppinautur um völdin; þá var eg sjálfkjörinn foringi, auðvitað. En þjóðin getur ekki staðið í stað — mannsandinn verður aldrei fjötraður til lengdar, hann hlýtur að sprengja af sér umbúðirnar — eða deyja. Og umbúðirnar eru arfur frá liðnum öldum — alt þetta sem við köllum: "venjur, lög, eða játningar," eru bara gamlar flíkur, sem mannkynið sneið sér eftir vexti — eftir sínum þroska og ástæðum. En mannkynið þroskast og breytist og gömlu fötin — gamla fyrirkomulagið, gengur úr sér og verður úrelt, og nýjar flíkur verður að sníða.

En brautryðjendurnir, ljósberarnir; — hvað verður um þá? Lifandi eru þeir ofsóttir, en dauðir eru þeir gerðir að dýrðlingum. Starfskraftar þeirra eyðast; lífskraftar þeirra eyðast, eins og dropinn sem holar bjargið eða sólargeislinn sem hamast við að þýða klakann, þangað til hann sjálfur kólnar og deyr — Já, þeir eyðast, en ekki til einskis, því klettinn hafa þeir klofið og klakann hafa þeir brætt. — — —

Þú sérð að eg er nú að verða skáldlegur — en það verður að fyrirgefast svona á dauðastundinni.

Annars ætlaði eg að biðja þig að líta til með henni Dísu þegar eg er farinn. Eg sendi hana hálfnauðuga til baðstaðanna úti á ströndinni í morgun, því eg vildi hlífa henni við því versta að vera heima.

Jæja, þú verður að afsaka þó eg komi ekki í haust til að skjóta með þér andir, því eins og þú sérð, verður mér það ómögulegt; og vertu nú sæll. Þinn einl. Hávarður frá Króki."

Hann braut bréfið saman og skrifaði utan á það ofur rólega með fastri hendi: "Til herra sýslumannsins í Austursýslu". Svo lagði hann það varlega frá sér og fór að horfa á tvær myndir sem héngu á veggnum. Önnur var af alvarlegri gráhærðri konu í svörtum klæðum. Það var móðir hans sem vaggaði honum í svefn og las yfir honum fagrar bænir á kveldin — þegar hann var barn — Skyldi hann nú fá að sjá hana aftur þarna fyrir handan?

Hin var af henni Dísu, fagurlimaðri, í hvítum sumarkjól — alveg eins og hún var í skógareldinum, þegar hann gaf honum langa Jóa glóðarauga fyrir að fylgja henni heim um kveldið, og þá um sumarið drakk hann svart teið með þurru brauði, svo hann gæti boðið henni í studenta gildin um veturinn. "Eg held að eg borgi þér þetta aldrei," hafði hún sagt, þegar hún komst að því. Borgi það aldrei? Hafði hún ekki margborgað það? Því það var hún, sem þrátt fyrir alt, hafði þó gert hann að gæfumanni. Lakast var að geta nú ekki tekið hana með sér, því hvernig sem það væri þarna fyrir handan, þá mundi honum samt leiðast, ef hann ætti nú að bíða eftir henni lengi — og ekki mundi henni líða betur. — Ljósið smá dvínaði í stofunni — og svo kom nóttin.

— — — — — —

Flaggað í hálfa stöng um allan bæinn — fólkið með áhyggjusvip.

"Hvað hefir komið fyrir?" spurðu þeir sem ekkert vissu. "Hann Hávarður úr Króki, foringi þeirra frjálslyndu, er dáinn," svöruðu hinir með klökkva.

Mest var þó alvaran í þingsalnum þar sem sætið hans stóð og tjaldað svörtu.

"Hvernig skyldi þetta fara" hugsuðu drembilegir, feitir þingmenn, sem fólkið hafði kosið einungis vegna þess að þeir voru "fastir fyrir" og líklegir að standa sem bjarg í vegi fyrir öllum ísjárverðum breytingum og stemma stigu fyrir þessum voða manni og byltingasegg, sem blöðin sögðu að mundi fara með alt — bæði landið og fólkið — til helvítis ef hann fengi að ráða. Þeir voru fyrir löngu búnir að læra langar skamma klausur um hann, "og hans nóta", sem þeir notuðu í öllum kosningum; en nú dugði það auðvitað ekki lengur úr því maðurinn var dáinn. Svo nú þurftu þeir að nota eitthvað annað og mátti vita hvernig þeim tækist með ný ræðuefni. Aldrei höfðu þeim fundist þingsætin eins mjúk eins og einmitt núna — en bráðum komu kosningarnar — og þá var alt svo óvíst með framtíðina. — Mestur var þó áhyggjusvipurinn á forsætisráðherranum, sem von var.

"Já, nú gera bölvaðir bjánarnir hann að dýrðlingi og blöðin hæla honum. Ó, hvað honum fanst það auðvirðilega, heimskulega andstyggilegt, að hafa svívirt manninn og skammað hann meðan hann lifði og gat fundið til, en þurfa svo undir eins að fara að hæla honum þegar hann var dauður. En svona óumræðilega heimskt var fólkið. — Ojæja, hann ætti nú ekki samt að vera að finna að því, þó það væri dálítið heimskt — það gat líka komið sér vel stundum. Bara að maður kynni þá að spila á brjálæðistilfinningar, sem óneitanlega ráða mestu hjá flestum — en það gat nú líka orðið skolli erfitt. En hvað um það, eitthvað varð nú samt að taka til bragðs. Hitt var verra, að hann átti í þungu stríði við sjálfan sig — í stríði við ógeðið, kæfandi andstygðina á öllum þessum fáranlega skrípaleik, sem bæði hann, og líklega allir aðrir skynsamir menn verða stöðugt að leika til þess að geðjast fólkinu. Hann bókstaflega hataði sjálfan sig stundum fyrir að hafa gert sig að þessu skrípi. Og löngunin — eðlislöngun hans eigin hálfdrepna manneðlis — bauð honum að varpa frá sér gerfinu og láta sannfæringuna ráða. Hann var hvað eftir annað næstum því búinn að gefa þessari heimskulegu löngun; "þessari voða veiklun," eins og hann sjálfur kallaði það, lausan tauminn. — Hvaða heimska var þetta nú annars, ætti hann kannske að kippa fótunum undan sjálfum sér; átti hann máske að leggja framtíðina í sölurnar bara af eftirlátssemi við þessar bölvaðar kenjar? Nei, nú þurfti hann að nota skynsemina — nú þurfti hann að leika vel.

Hann var staðinn á fætur til að halda ræðu — allir þögðu.

"Eg þarf víst ekki að lýsa því fyrir hinum heiðruðu þingmönnum, hvaða skaða landið og við höfum biðið við þetta fráfall, því þó okkur kæmi stundum ekki saman um aðferðir, áttum við þó margt og langtum fleira sameiginlegt, svo sem ástina á föðurlandinu, og einlægan vilja til að reynast því trúir. Og nú þegar dauðans kalda hönd hefir skilið okkur að jarðneskum samvistum, erum við áreiðanlega nær hver öðrum í samúðarfullum skilningi. Svo mun það að minsta kosti vera með hinn mikla og göfuga samverkamann, sem nú hefir endurfæðst til æðra skilnings í öðru og betra lífi, og svo á það einnig að vera með okkur, þó við séum ennþá háðir breizkleika og skammsýni jarðlífsins. Er það ekki annars órækur vottur um guðdómseðli mannsins, að hann getur fyrirgefið alt í dauðanum. Og nú á þessu háalvarlega augnabliki, þegar dauðinn hefir höggvið nýtt skarð í vinahópinn, og þannig mint oss á alvöru dauðans og eilífðarinnar, á fullkomnunina fyrirheitnu og sæluna eilífu, þar sem mannlegur veikleiki hverfur eins og fis, viljum við leitast við að gleyma öllum óþægilegum endurminningum, en minnast hins aðeins, sem — þrátt fyrir alt sem ofaná kann að hafa flotið — lá þó ávalt inst og dýpst í meðvitund okkar allra, sem hér höfum borið hita og þunga dagsins, samantengdir í anda af sameiginlegri ábyrgðartilfinningu og sameiginlegum kærleika til landsins og þjóðarinnar. Til þess nú að við, samverkamenn og vinir hins látna, sýnum á áþreifanlegan og viðeigandi hátt, sorg vora og samhygð út af fráfalli þessa drenglynda og trúa sonar fósturjarðarinnar, vil eg leyfa mér að bera þá uppástungu fram, að þingið og ráðaneytið votti ekkjunni og vandamönnum hins látna hjartanlega samhygð."

Forsætisráðherrann beið meðan tillagan var samþykt í einu hljóði. Svo hélt hann áfram:

"Til að sýna minningu hins látna verðskuldaða virðingu, vil eg ennfremur leggja það til, að þingfundum verði frestað um óákveðinn tíma."

Við þetta spruttu þingmennirnir á fætur — þeir höfðu næstum gleymt fyrirmannsbragnum og embættissvipnum í fátinu og hröðuðu sér burt eins og ærslafullir strákar úr skóla.

— — — — —

Nú var mikið um dýrðir. Veglegasta kirkjan í höfuðstaðnum var troðfull af fólki. Hátíðlegur sorgarsöngur ómaði um hvelfinguna. Svört kista, alþakin fögrum krönsum, stóð fyrir framan prédikunarstólinn. Helztu prestar borgarinnar og beztu ræðugarpar þjóðarinnar

keptust um að bera lofið á hann Hávarð úr Króki, sem nú var því miður sálaður og gat þarafleiðandi ekki notið þess. Bezt sagðist þó fórnætisráðherranum og þegar hann talaði viðkvæmt um "sættina eilífu," komust flestir við og sumir beinlínis tárfeldu. — —

Líkfylgdin hélt til grafarinnar. Sex þingmenn gengu virðulega á eftir vagninum — í virðingarskyni við hinn framliðna.

Kistan seig niður í gröfina; moldarhnausarnir skullu á lokinu, en glamrið í hálffrosinni moldinni nestum kafnaði í emjandi sálmasöng. Nokkrir heldri menn stóðu fyrirmannlega kringum gröfina með hrygðarsvip og gættu þess vandlega — vildu jafnvel ekki kannast við það fyrir sjálfum sér — að undirniðri voru þeir ofurlítið glaðir, því óneitanlega var það þó happ að geta jarðað hann Hávarð gamla frá Króki svona rétt fyrir kosningarnar.

Kveldúlfur.

Skiftið við búðina sem selur heimatilbúið sælgæti, — ávexti — óáfenga drykki o. fl. o. fl.

V. J. ORLOTT
667 Sargent Ave.

Næsta hús við Wonderland

THE TOMLINSON CO.
704 & 706 McMicken Str.
Phone Garry 1190
Acetylene Welding, Boiler Repairing, Etc.

Cash and Carry Market
798 SARGENT AVE.
TALSÍMI SHERBR. 6382

Vér höfum úrval af kjöti og fiski með mjög lágu verði

North American Detective Service

J. H. Bergen, aðalumboðsmaður
Framkvæmir öll lögleg leyni-lögreglu störf fyrir félög, eður einstakt fólk. Áreiðanlega öllum málefnum haldið leyndum. Íslenzka töluð.
Skrifstofa 409 Builders Exchange
Talsími Main 6390 Pósthólf 1582

Handsaumaðir skór

Búnir til úr bezta kálfskinni og Dongoli

Karlmannaskór $8.00
Drengjaskór $4.00 til $5.00

til sölu hjá
S. VILHJALMSSYNI
637 Alverstone St. Winnipeg

Loðfatnaður

Þegar þér þurfið að kaupa loðkápur eða loðskinnafatnað, þá komið og finnið

A. & M. HURTIG

Áreiðanlega bezta loðfatasalan í borginni.

Vér höfum ávalt eitthvað sérstakt að bjóða fyrir sanngjarnt verð

A.&M. Hurtig
476 PORTAGE AVE.
Talsími Sherbr. 1798

"NEW YORK TAILORING CO."

Þar eru saumuð ný föt og gert við allskonar gamlan fatnað. Hvergi betra verk; hvergi fljótari afgreiðsla.

639 Sargent Ave. Tals. G. 504
Í VORALDARBYGGINGUNNI

The West End Market

hefir á boðstólnum allskonar kjötmeti af beztu tegund með mjög Sanngjörnu verði; einnig
ALLSKONAR FISK
nýjan, reyktan, saltaðan og frosin.
Sömuleiðis allskonar
NIÐURSOÐIN MATVÆLI
Þeir sem kaupa í stórkaupum ættu að finna okkur, því þeim getum við boðið sérstök kjörkaup.

á horninu á Sargent og Victor
Talsími Sherbr. 494

The West End Market

Séra Kjartan Helgason flytur fyrirlestra á eftirfarandi stöðum og tímum:

Silver Bay, fimtud. 4. marz,
Oak View, föstud. 5. marz.
Hayland, laugard. 6. marz.
Reykjavík, Mánud. 8. marz.
Lundar, fimtud. 11. marz.
Otto, föstud. 12. marz,
Hove, laugard. 13. marz.
Markland, mánud. 15. marz.

Alstaðar sýndar myndir.

BÆKUR TIL SÖLU

S. Vlhjálmsson — Stutt yfirlit yfir lyndiseinkunnir hans og skoðanir með mynd, ásamt ritdómi yfir ljóðabækling eftir hann sem nefnist "Ávarp til Íslands." Höfundur S. B. Benediesson — 25c
Ljóðmæli S. B. Benedictssonar, að eins fá eintök, verð 50c
Heimili Hildu góð kvenréttingasaga, fá eint — 50c
Í Biskupskerrunni, skemtisaga — 50c
Eiður Helenar Harlow. Bezta saga, sem hefir verið gefin út fyrir vestan haf. Bygð á skoðunum kvenréttindanna; ætti að vera á hverju heimili. Aðeins fá eintök eftir — Verð 75c
Allar þessar bækur til samans verða sendar fyrir $2.00

Sendið pantanir yðar til
S. B. BENEDICTSSONAR
637 Sargent Ave., Winnipeg.

J. H. Straumfjörð.

Úrsmiður, klukkusmiður, gullsmiður, letur grafari.
Býr til hringa eftir pöntun. Verzlun og vinnustofa að 676 Sargent Ave.
Talsími Sherb. 805
Heimili 668 Lipton St. Winnipeg

Victory Transfer Furniture Co.

hefir til sölu og kaupum allskonar ný og gömul húsgögn að
804 SARGENT AVE.

Ef þér þarfnist einhvers, þá finnið oss. Ef þið hafið eitthvað til sölu skulum við finna yður.

Talsímar Sherbr. 1670 og M. 4025

Vér kappkostum að gera yður ánægða.

Ton af þægindum
ROSEDALE KOL
óviðjafnanleg að gæðum.
fyrir ofna og eldavélar

THOS. JACKSON & SONS
Húsasmiða-byrgðir, kol og við.
Skrifstofa 370 Colony St. Tals. Sh. 62-63-64

ÁGŒT BRÚKUÐ HÚSGÖGN.

keypt og seld eða tekin og látin í skiftum. Munir útbúnir til sendinga, geymdir og sendir. Viðgerðir á allskonar húsmunum og þeir endurnýjaðir af æfðum mönnum.

H. STONEY
623 ELLICE AVE.
Phone Sherbrooke 2231

Ábyggileg Ljós og Aflgjafi

Vér ábyrgjumst yður varanlega og óslitna

þjónustu

Vér æskjum virðingarfylst viðskifta jafnt fyrir VERKSMIÐJUR sem HEIMILI. Talsími Main 9580. CONTRACT DEPT. Umboðsmaður vor er reiðubúinn að finna yður að máli og gefa yður kostnaðaráætlun.

Winnipeg Electric Railway Co

A. W. McLIMONT,
General Manager.

Dagtals. St. J. 474. Næturt. St. J. 866
Kalli sint á nótt og degi.
DR. B. GERZABEK,
M.R.C.S. frá Englandi, L.R.C.P. frá London, M.R.C.P. og M.R.C.S. frá Manitoba. Fyrverandi aðstoðarlæknir við hospital í Vínarborg. Prag og Berlín og fleiri hospítöl.
Skrifstofutími í eigin hospítali, 415—417 Pritchard Ave., Winnipeg, Man.
Skrifstofutími frá 9—12 f. h.; 3—4 og 7—9 e. h.
Dr. B. Gerzabeks eigið hospital
415—417 Pritchard Ave.
Stundun og lækning valdra sjúklinga, sem þjást af brjóstveiki, hjartveiki, magasjúkdómum, innýflaveiki, kvensjúkdómum, karlmannasjúkdómum, taugaveiklun.

HARÐGEÐJAÐA KONAN

SAGA EFTIR MARGRÉT DELAND.

G. Arnason þýddi.

Knight er ungur, hugsaði Blair með sjálfum sér, og álit hans er máske einskis virði. "Hann er sonur heimsku Molly," sagði hann og hló. Það var undarlegt hversu honum voru töm sum orðatiltæki móður sinnar. Hann fór því til annars lögmanns, sem ekki átti heima í Mercer, með erfðaskrána.

"Áður en eg les erfðaskrána," sagði þessi lögmaður, "vil eg leyfa mér að spyrja, hvort nokkur vafi leiki á því að móðir yðar hafi verið með réttu ráði, þegar erfðaskráin var gerð."

"Móðir mín var Sara Maitland, eigandi Maitlands verksmiðjunnar," sagði Blair þurlega; og gremjusvipurinn, sem kom á andlit lögmannsins hefði verið hlægilegur ef hann hefði ekki sýnt eins ljóst og hann gerði, hvað honum var í huga. "Já, auðvitað mundi eg taka að mér málið fyrir yður, herra Maitland, með ánægju," sagði hann. Blair mintist þess sem Harry Knight hafði sagt um peninga, sem færu í vasa einhvers lögmanns og sagði þurlega: "þakka yður fyrir." Svo kvaddi hann. Hann heldur víst að það sé ekki erfitt að láta mig verða úti með nokkur þúsund," sagði hann við sjálfan sig um leið og hann fór út.

Á leiðinni frá skrifstofu lögmannsins til hótelsins, þar sem hann gisti, var hann stöðugt að reyna að afráða með sjálfum sér hvað hann ætti að gera. En þótt hann væri niðursokkinn í hugsanir sínar, tók hann eftir rauðbrystingi sem sat hnípinn í búri sínu við dyrnar á tóbaksbúð. Hann gekk nokkur skref fram hjá veslings fuglinum, snerist svo á hæli og gekk til baka til búðarinnar. "Hvað viljið þér láta hann fyrir?" spurði hann tóbakssalann, með þessu yndislega viðmóti sínu, sem kom öllum til að reyna að þóknast honum. Rauðbrystingurinn horfði á hann með döprum augum og var svo undur lúpulegur; en í öllum svipnum var eitthvað, sem kom Blair svo kunnuglega fyrir sjónir að hann hrökk við.

"Mig langar til að kaupa ræfilinn," sagði hann og var svo ákafur, að tóbakssalinn nefndi undir eins gífurhátt verð. Blair dró peningana upp úr vasa sínum og tók fuglinn út úr búrinu. Fuglinn hikaði svo litla stund og hélt dauðahaldi með litlu klónum utan um fingurinn á frelsisgjafa sínum. "Fljúgðu nú," sagði Blair og sveiflaði fuglinum út í loftið. Litlu vængirnir, sem voru orðnir fluginu óvanir, þöndust út. Báðir mennirnir stóðu og horfðu á eftir fuglinum, sem flögraði upp yfir húsþökin, svo brosti tóbakssalinn hálf kindarlega og sagði: "Þér hafið víst annaðhvort fundið steinolíunámu eða fengið arf."

Blair hló og sagði: "Svo þér haldið það?" En þegar hann var kominn af stað, fór hann að hugsa um það, hve dauf augu rauðbrystingsins hefðu verið og augu Elizabetar hefðu stundum verið eitthvað lík þessu. "Mikill asni get eg verið," sagði hann við sjálfan sig; "tíu dollarar! Já, eg verð að mótmæla erfðaskránni og ná í arfinn, ef eg á að verða frelsisgjafi margra fanga. Svo fór hann að hugsa um, hvernig hann ætti að koma þessum peningum, sem hann hafði á, vöxtu. Hann varð að hugsa um eitthvað til þess að reyna að gleyma fuglinum. "Eg ætla ekki að láta þá alla liggja í bankanum," sagði hann; "það er ekki betra en að vefja þá innan í sokkbol." Honum fanst talsvert til þessarar hugmyndar sinnar koma um að ávaxta peningana og þegar hann kom heim, fór hann að ráðfæra sig við hina og aðra peningamenn. Eftir að hafa varið þremur mánuðum til þess, sagði hann konu sinni, að þetta starf, eins og hann nefndi það, væri ljómandi skemtilegt og að sér félli það vel.

Elizabet sagði dálítið þreytulega, að hún vildi að hann gæfi sig að einhverri verzlun, því það mundi móður hans hafa líkað vel. Elizabet hafði ekki verið hraustleg síðan frú Maitland dó. Engum datt í hug að þreytusvipurinn á henni ætti nokkuð skylt við göngu hennar heim með Davíð, þegar hann fylgdi henni heim í Maitlandshúsið; eða að hún, um leið og hún horfiðst í augu við hann, hefði kvatt von, sem hún óafvitandi bar í brjósti. En samt var það þessi ganga, sem hafði haft þessi áhrif á hana. Hin óþvingaða framkoma hans, áhugi hans fyrir öllu öðru en þessu eina, sem fyrir hana var mest vert í lífinu, orðin, sem hann kastaði svo hirðuleysislega fram —"það gleður mið að sjá þig"—hvað gat það alt þýtt annað en það, að hann hefði fyrirgefið henni og elskaði hana þessvegna ekki framar. Hún var búin að segja sjálfri sér oft og mörgum sinnum þessi tvö síðastliðnu ár, að hann elskaði sig ekki lengur, en samt fanst henni að það væri nú fyrst, að hún vissi það fyrir víst. "Hann hatar mig einu sinni ekki," hugsaði hún með sjálfri sér. Skilningurinn á sálarkvölunum gerði hana ofurlítið þýðari í viðmóti við Blair, en samhygð hennar náði ekki svo langt, að hún væri honum nokkur hjálp í því að afráða hvað hann ætti að gera. Hann var stöðugt á báðum áttum. Hræðslan um að málareksturinn yrði árangurlaus og sú tilfinning, að það væri ósæmilegt fyrir sig að nota peningana, sem móðir sín hefði gefið sér á dauðastundinni, til þess að reyna að ónýta erfðaskrá hennar, héldu honum frá að gera nokkuð. Hann hafði byrjað að ávaxta féð í vissum gróðrafyrirtækjum, en smátt og smátt fór hann að leggja fram í óvissari fyrirtæki, sem gáfu von um meiri arð; og, eins og oft á sér stað fyrir byrjendum í þeim sökum, var hann óvenjulega heppinn.

Það var umtalið um þessi gróðrafyrirtæki Blairs, sem vakti Ferguson til umhugsunar. "Hvar í skollanum fær hann peningana til þess að pranga með hlutabréf?" hugsaði hann. "Hann á ekkert, sem hann getur veðsett og hann getur ekki fengið lán lengur út á arfsvonina; því allir vita, að hún eftirlét honum svo sem ekki neitt." Ferguson var bæði hissa og hálfhvíslaði: "Eg er ekki laus við hann ennþá," hugsaði hann; "það verður ekki hagur fyrir mig að hún gerði hann arflausan. Hann verður eins og mylnusteinn um hálsinn á mér meðan hann lifir." Ferguson var fyrir löngu búinn að afráða með sjálfum sér, að hann yrði að leggja Elizabetu til það sem hún þurfti; "en eg skal aldrei láta Blair hafa peninga til þess að leggja í allskonar fjárglæfrabrögð. Ef hann heldur svona áfram, þá verð eg auðvitað að borga fyrir matinn ofan í þau." Út af þessum hugleiðingum datt honum í hug að spyrja Elizabetu einu sinni um fjárhag Blairs, og þegar hann gerði það, varð honum undir eins ljóst hvernig í öllu lá. Það var á sunnudagsmorgun og Elizabet hafði spurt Blair að, hvort hann vildi ekki koma með sér til kirkju. "Til kirkju?" sagði hann — hann sat við skrifborðið sitt og lék sér að koparpening — "Nei, eg held nú síður. Eg ætla að nota sunnudaginn til þess að afráða hvað eg á að gera við erfðaskrána. Hún sagði ekkert, en það komu harðir drættir kringum munninn. "Henni stendur á sama hvað eg geri," hugsaði hann með sjálfum sér; en undir niðri trúði hann því samt, að henni mundi falla betur að hann fari ekki í mál. Það væri rétt eins gott fyrir mig að afráða þetta með því að kasta upp peningnum og sjá hvor hliðin kemur upp," hugsaði hann um leið og hann hlustaði á fótatak hennar, sem dó út eftir því sem hún fjarlægðist, "fyrst hún ætlar ekki að hjálpa mér til þess."

Henni kom ekki til hugar að hjálpa honum, hún fór yfir um til frænda síns, fylgdi honum út í garðinn bak við húsið og horfði á hann meðan hann var að gefa dúfunum sínum að eta. Þegar hann var búinn að því, fóru þau bæði inn í lestrarstofuna og meðan hún stóð þar við stóra borðið og var að hneppa að sér glófunum, spurði hann hana að því, hvort Blair væri að leggja fé í gróðrafyrirtæki.

Já, hún hélt að svo væri. Nei, ekki hennar peninga; þeir voru um það bil búnir hvort sem væri, þó að hann reyndar hefði borgað til baka alt sem hún átti, þegar hann fékk peningana sjálfur. "Viltu koma þeim á vöxtu fyrir mig, frændi," spurði hún.

"Já, auðvitað," sagði hann á sinn gamla hálf hranalega hátt; "en þú færð ekki neina tíu af hundraði hjá mér; þú verður að leggja þá í gróðrabrask Blairs til þess. En hvernig í ósköpunum fer hann að því, ef hann hefir ekki þína peninga til þess að braska með. Hvaða peningar eru þetta, sem þú kallar hans peninga?"

"Nú auðvitað peningana, sem móðir hans gaf honum áður en hún dó," sagði hún forviða.

"Hvað segirðu!"

"Vissir þú ekki um ávísunina?" spurði hún. Hún hafði aldrei minst á það við hann, bæði vegna þess að hún forðaðist að nefna Blair á nafn við hann og líka vegna þess að hún hélt, að honum væri kunnugt um þetta. Hún sagði honum nú alla söguna og bætti svo við: "Hún fyrirgaf honum á endanum, að hann giftist mér."

Hann þagði dálitla stund og Elizabet leit á klukkuna og ætlaði að fara, en hann sagði henni að bíða. "Eg skil ekkert í þessu, Elizabet; segðu mér alt sem þú veizt um það."

Hún sagði honum aftur alt sem hún vissi, sem var ekki mjög mikið. Frú Maitland hafði skrifað ávísun — nei, hún hélt að það hefði verið einhverskonar skírteini frá bankanum fyrir heilmiklu af peningum. Hún nefndi upphæðina. Hann sló með hnefanum í stólbríkina "Þarna kemur það!" sagði hann, "þarna lentu peningarnir, sem Davíð átti að fá!"

"Peningarnir sem Davíð átti að fá!" sagði Elizabet og stóð á öndinni.

"Nú sé eg hvernig í öllu liggur," sagði hann; "hún hafði þessa peninga við hendina; þessvegna var það að hún reyndi að skrifa Davíð. Er það ekki merkilegt, hvernig alt snýst á móti honum?"

"Hvað áttu við, frændi?" spurði hún.

Hann sagði henni í fám orðum frá fyrirætlun frú Maitland. "Hún sagði mér fyrir tveimur árum, að hún ætlaði að gefa Davíð talsvert af peningum, en eg vissi ekki að hún geymdi þá. Hún var ekki að segja manni frá öllu. Svo hefir hún líklega á síðustu stundu séð eftir því, hvernig hún fór með Blair í erfðaskránni og afráðið að láta hann fá peningana í stað þess að gefa Davíð þá. Hún hafði náttúrlega fullan rétt til þess; en eg skil samt ekkert í því. Sama daginn og hún var að tala um að skrifa Davíð, sagði hún að hún ætlaði ekki að láta Blair fá einn eyri. Það var ólíkt henni að breyta svona alt í einu um, nema að hún hefði gert það í einu þessu kasti, þegar hún var ekki með sjálfri sér. Jæja, það er ekkert hægt við því að gera," bætti hann við og stundi; "en eg ætla samt að tala við Nönnu um það og komast að sannleikanum til þess að vita, hvernig á þessu stendur.

(Framhald)

SENDIÐ EFTIR
VERÐLAUNASKRÁ
VERÐMÆTRA MUNA
ROYAL CROWN SOAP LTD
654 Main Street Winnipeg

Úr Bænum

LÁTIN.

Frú Guðfinna Benediktsdóttir Féldsted, tengdamóðir M. Markússonar, andaðist á laugardaginn og var jarðsungin á mánudaginn. — Hún var ekkja Sigurðar sál. Guðbrandssonar; kom frá Íslandi 1882 til Dakota, til Canada 1891, var fædd 1839.

Séra Kjartan Helgason fer á morgun út til Narrows, Lundar og Grunnavatnsbygðä í fyrirlestraferðir. Halldór Methusalems fer með honum.

KAPPRÆÐA. — Íslenzka stúdentafélagið hefir ákveðið að halda kappræðu á íslenzku í Goodtemplarahúsinu 15. eða 16. þ. m. Á eftir kappræðunni verða skemtanir og dans. Inngangur verður ókeypis, en samskot tekin.
Nánar auglýst síðar.

Stúkan "Skuld" hefir skemtifund í efri sal Geodtepmlarahússins næsta miðvikudagskvöld, 3. þ. m. Allir Goodtemplara velkomnir.

FRÓN—Þjóðræknisfélagsdeildin Frón heldur fund næstkomandi þriðjudagskvöld (9. þ. m.) Hr. Einar P. Jónsson flytur erindi um íslenzk kýmnisskáld. Ennfremur verður skemt með upplestri og söng.

SKEMTISAMKOMA.

Verður haldin í Riverton 26. marz undir umsjón hins sameinaða félags fiskimanna. Þar verður sannarlega margt til skemtana og ætti samkoman að verða vel sótt. Fiskimenn hafa gengið á undan öðrum með góðu eftirdæmi og tekið saman höndum stétt sinni til varnar og verndunar, og eiga þeir það fyllilega skilið að þeim sé sýnd sú viðurkenning að samkoma þeirra sé sótt.

Dans og Spilasamkoma
á hverju laugardagskvöldi í
GOOD-TEMPLARAHÚSINU
Samkoman byrjar kl. 8,
Dansinn byrjar kl 10
—Aðgangur 35c, eftir kl. 10 27c—
ÍSLENDINGAR FJÖLMENNIÐ

UPPPLÝSINGAR
viðvíkjandi
The Consumers Association
Windsor, Ontario
gef eg undirritaður og veiti móttöku innritunargjaldi fyrir téð félag, sem er $2.00 á ári gegn meðlimaskýrteini. Félag þetta selur ódýrari vörur en dæmi eru til nú á tímum.
SV. BJÖRNSSON
Box 333 Gimli, Man.
umboðsmaður fyrir Nýja Ísland,

ARMSTRONG, ASHLEY, PÁLMASON & COOPANY
Löggildir yfirskoðunarmenn
H. J. PÁLMASON
ísl. yfirskoðunarmaður.
808 Confederation Life Bldg.
Phone Main 186 Winnipeg

Kæru Íslendingar:-
Um leið og eg þakka ykkur fyrir greið og alúðleg viðskifti síðastliðin 2 ár, sem eg hefi unnið fyrir Great-West Life lífsábyrgðarfélagið, verð eg að láta þess getið, að vegna heilsulasleika, get eg ekki mætt mörgum af ykkur á tilteknum tíma. Þessvegna bið eg ykkur að gera svo vel að láta mig vita með línu, ef ykkur væri einn tími kærari en annar með að sjá mig.
Sömuleiðis væri eg glaður að gefa upplýsingar til þeirra sem eg hefi ekki áður kynst.
Virðingarfylst.
A. Sveinbjörnsson
557 Toronto St. Winnipeg

Vilhjálmur Stefánsson.

Blöðin segja frá því, að Vilhjálmur Stefánsson landi vor, hafi komið til Toronto á laugardaginn frá New York og verið í boði hjá félagi sem kallar sig "The National Club". Vilhjálmur er formaður konunglegrar nefndar sem það hefir með höndum að rannsaka auðsuppsprettur Norður-Canada.

Kellymálið.

Fimm ár eru liðin síðan Norrisstjórnin komst til valda og lofaði að láta Kelly skila aftur miljóninni sem hún sagði að hann hefði stolið. En ekki hafa framkvæmdirnar orðið meiri en það, að þetta er enn ekki gert. Nú heimtar Kelly að málið sé ónýtt; kemur það fyrir í marzmánuði og eru margar getgáturnar um afdrif þess. Hefði nokkur dugur verið í stjórninni, þá væri þetta mál útkljáð fyrir löngu.

"Smásaxast á limina hans Björns míns."

Norrisstjórnin er að fara sömu förina og samsteypustjórnin — öll að molast í sundur. Wilton hermannaforingi, sem var einn allra fremsti maður Norrisþingmanna, hefir yfirgefið stjórnina og nú er fullyrt, að Edward Brown fjármálaráðherra ætli að segja af sér. Þykir honum líklega ekki vænlegt til vinnings við kosningarnar.

Ráð við óráði.

Nú á dögum sýnast það vera aðalvandræðin í þessu landi, að bændur geti haft nægan vinnuafla, svo að þeir geti ræktað land sitt svo í lagi sé, og látið það gefa af sér eins mikið og mögulegt er, en líklega verða skiftar skoðanir um það, hver orsök er til þess.

Fyrsta og aðalorsökin mun vera sú, að bændur yfir höfuð hafa afarstórar bújarðir, því síðan verkamannakaupið hækkaði, ráða þeir nú ekki við neitt og jarðir þeirra lenda í órækt fyrir skort á vinnuafli. Og ef að jarðir þeirra hefðu verið svo lítið minni, mundi ekki hafa farið svona. Enn aðra orsök til vanræktunar bújarðanna, má líklega telja alheimsstríðið, sem sjálfsagt hefir tekið mikið frá okkur af vinnukrafti, og svo bætist þar við sú fásinna, að reka úr landinu fólk, sem við höfum boðið hingað og tekið á móti með opnum örmum, til þess að byggja upp landflæmin okkar. Margt af fólki þessu hafði fest hér rætur og voru orðnir mjög nýtir og gagnlegir borgarar, en þá bætist grátt ofan á svart eða svart ofan á grátt, hvort sem mönnum líkar betur, þegar Voröld fer að hvetja Íslendinga til að yfirgefa þetta land og flytja til Íslands. Álfu vorri er með þessu gerð stór minkun, með því að hér sé ekki lengur lifandi. Það er vonandi að ritstjóri Voraldar átti sig á þessu efni, eða hvort elskar hann meira fósturland sitt eða föðurland? Enginn kann að þjóna tveim herrum, segja prestarnir, og svo ekki meira um þetta. Eg ætla því að snúa mér að umtalsefninu, sem er vinnufólkseklan. Eins og eg veik að áður, kemur hún af því, að miklu leyti, að bændur hafa reist sér hurðarás um öxl, með sínum stóru landtökum, og geta nú ekki hirt sínar stóru bújarðir nema með miklum mannafla, sem er nú orðinn dýrkeyptur. Bændur hafa á sinn hátt, verið jafn gráðugir í lönd og hinir ríku gróðrabrallsmenn; þeir hafa tekið meira land heldur en þeir gátu unnið og ræktað. Þetta minnir mann á bændur á Íslandi, sem settu búpening sinn á vogun og drápu svo úr hor; urðu fátækir í staðinn fyrir að verða ríkir. Eins er með bændurna hér, að þeir hafa alt of stór lönd, svo þeir ná nú ekki nema helming úr þeim móti því sem má hafa upp úr þeim með beztu ræktunaraðferð. Eitt ráðið til þess að bæta úr þessum vandræðum — vinnfólksskortinum — er það, að bændur minki nú við sig og selji hluta af sínum stóru jörðum með rýmilegu verði til hinna ungu manna, svo að þeir þyrpist ekki inn í bæina, en fari út á land og "eignist þar börn og buru", eins og þar stendur. Bæirnir hafa á seinni árum orðið að nokkurskonar tálsnöru fyrir unga fólkið, jafnvel þó segja mætti að þeir væru nokkurskonar hringiða, sem sogar alt í sig, skilar sumum aftur en margir glatast alveg og verða aldrei að gagni. Vilja menn nú ekki reyna að sporna við þessu og bjarga því sem hægt er? — Sumir bændur hafa svo stór lönd, að þar geta komist fyrir átta eða jafnvel sextán bændur og lifað góðu lífi. Áttatíu ekrur á sléttu ætti að vera nógu stór bújörð með góðri ræktun og öðrum skilyrðum af náttúrunnar hendi, og með þessu móti yrði svo mikið þéttbýli, að bændur gætu verið saman um allskonar akuryrkjuverkfæri og í félagsskap með að kaupa inn og selja afurðir sínar; að eg nú ekki tali um hvað þéttbýlið bætti félagsskapinn og styrkti systra- og bræðraböndin; það geta verið úti á landinu skemtanir af öllu tagi og þær svo tíðar, að engum þyrfti að leiðast svo mikið, að hann flýði til borganna, og það ætti að vera aðdráttarafl fyrir ungu stúlkurnar að eyða dögum sínum á landsbygðinni, að þar giftast, að eg held, fleiri en í bæjunum. Bændadæturnar eru líka miklu hraustari en hinar, sem orðnar eru náfölar af innivist, svefnleysi og klæðleysi, sem sýnist helzt vilja klæðast köngulóarvef, ef hann væri fáanlegur, sem sýnist helzt vilja klæðast köngulóarvef, ef hann væri fánalegur, því tízkan gildir nú alt en heilsan ekkert. Aftur á móti flækjast hinir ungu menn landshornanna á milli til þess að elta uppi einhverja óvissa atvinnu, og eiga því ekki kost á að eignast heimili eða konu; og því miður eru nú íþessu landi stórir hópar af "hoboes" sem lítil uppbygging er að; auðvitað eru það margar atvinnugreinar, sem heimta flakk og flæking, en að líkindum mundi það minka, ef lönd, sem enn eru ónumin, fengjust með góðum kjörum og er vonandi að þetta lagist með tímanum og engum verði ltyft að láta helming eða meira af bújörð sinni vaxa upp í illgresi sem getur eyðilagt lönd nágrannanna.

Eg hefi nú oft ferðast um Canada og Bandaríkin og það hefir verið fyrir mig sorgleg sjón að sjá, hvað langt er milli bæja (búgarða) það var næstum eins og maður væri kominn heim til Íslands. Þær þéttustu bygðir sem eg hefi séð voru í Wisconsiuríkinu, og þó eru þær að sjálfsögðu enn þéttari þar sem náttúran leyfir það og jarðvegurinn er frjór.

Það var ekki tilgangur minn að tæma þetta efni, sem hér hefir verið drepið á, heldur aðeins benda á og gefa r á ð eða lækningu við ó r á ð i því að flykkjast í bæina. Og jörðin og náttúran er enn reiðubúin að sýna mátt sinn og færa blessun sína hverjum sem sýnir henni gott atlæti, og hún er enn með útbreiddan faðminn á móti sonum sínum og dætrum um ókomnar aldir.

S. M.

A. E. GILLINGS
Skósmiður
ALT VERK FLJÓTT OG VEL AF HENDI LEYST.
SENDUM OG SÆKJUM HEIM TIL VIÐSKIFTAVINA
660 Notre Dame Ave.
rétt fyrir vestan Skerbrook Str.

Nýjar - Bækur

Öræfagróður, æfintýri og ljóð eftir Sigurjón Jónsson	$1.90
Rósin horfna (frumsamin saga) eftir Duld	1.90
Þjóðvinafélags Anlmanak 1920	.60
Jólagjöfin (smásögusafn) Tvö hefti bæði á	1.20
Skipulag Sveitabæja eftir Guðm. Hannesson (með uppdráttum)	.95

"Morgunn", hið nýja tímarit sem Einar H. Kvaran er ritstjóri að, kemur út þrisvar á ári; áskrifendaverð $3.00, í lausasölu kostar heftið $1.20. Þeir sem óska að gerast áskrifendur, gefi sig fram sem fyrst. Fyrsta heftið er nú komið hingað vestur.

BÓKAVERZLUN HJÁLMARS GÍSLASONAR
506 NEWTON AVENUE, ELMWOOD, WINNIPEG.
TALSÍMI ST. JOHN 724
Margar fleiri ágætar bækur. Skrifið eftir bókalista

Bréf til Voraldar.

Herra ritstjóri Voraldar:-

Hér með sendi eg ykkur $3.00 fyrir þennan nýbyrjaða árgang og þakklæti fyrir blaðið. Vona eg að Voröld megi halda sinni sjálfstæðu stefnu og verði aldrei eitt af þessum auðvirðilegu leigutólum.

Svo sendi eg hér með fáeinar setningar sem þú mátt setja í blaðið

Nú sendi eg, Voröld, þér víxilinn minn,
eg vil þér í heimsóknir bjóða,
að tvisvar í viku þú töltir hér inn,
það tel eg mér fásjeðan gróða.

Og Lögberg eg kaupi, það líknar oft mér,
þótt lítið þar finni sem kjósi.
En blaðið er ágætt ef brúkað það er
barasta rétt úti í fjósi.

Um Heimskringlu að tala mér varla er vert
því veslinginn alls ekki kaupi;
mér dugar víst Bergur, á bandinu er hert
svo burtu að frúin ei hlaupi.

Er nöldra þau tóku um Norresarstjórn,
og nærðu hvert annað á beinum;
Hinrik þá blessunar færði þeim fórn
er frelsaði ást þeirra' úr meinum.

En byrji þau aftur þann óhræsis sið
sem úlfúð og leiðindi vekur,
að rífast af sérhverju' og rifta' öllum frið,
þá rósirnar Hinrik víst tekur.

Svo set eg hér púnktinn sem enda þetta' á,
því enginn mun biðja um meira;
Eg óska þér, Voröld, þinn sigur að sjá,
að sannleikann megum við heyra.

R. Árnason

Skemtisamkoma
verður haldin að
RIVERTON, - - MAN.
þann 26. MARZ 1920.
undir umsjón
United Brotherhood of Fishermen

Jenkins Shoe Co.
639 Notre Dame Ave.
Tals. Garry 2616.

OPIÐ Á KVELDIN
SAMKVÆMT SAMNINGUM
S. LENOFF
AGÆTUR KLÆÐSKERI
Tals. Main 4465 — 173 Logan Ave east

J. J. SWANSON & Co
Verzla með fasteignir. Sjá um leigu á húsum. Annast lán og eldsábyrgðir o. fl.
808 PARIS BLDG.
Winnipeg
Phone Main 2597

Einkaleyfi, Vörumerki
Útgáfuréttindi
FETHERSTONHAUGH & Co
36-37 Canada Life Bldg.
Phone M. 4439 Winnipeg

ADAMSON & LINDSAY
Lögfræðingar.
806 McArthur Building
Winnipeg.

J. K. SIGURDSON,
Lögfræðingur.
214 Enderton Bldg.
Cor. Hargrave and Portage A...
Talsími Main 4992

Telephone Main 7929
DR. PATRICK J. GALLAGHER
Dentist
400 Boyd Building Winnipeg

DR. J. STEFANSSON
401 BOYD BUILDING
Horni Portage Ave og Edmonton St
Stundar eingöngu augna, eyrna, nef og kverka-sjúkdóma. Er að hitta frá kl. 10 til 12 f.h. og kl. 2 til 5 e.h.
Talsími Main 3088
Heimili 105 Olivia St. Tals. G. 2315

TH. JOHNSON,
Úrsmiður og gullsmiður
Selur giftingaleyfisbréf.
Sérstakt athygli veitt pöntunum og viðgjörðum utan af landi.
248 Main St. Phone M. 6606

IDEAL PLUMBING Co.
Cor. Notre Dame & Maryland
Plumbing, Gasfitting, Steam and Hot Water Heating
Viðgerðir fljótlega af hendi leystar; sanngjarnt verð.
G. K. Stephenson, Garry 3493
J. G. Hinriksson, í hernum.

J. G. SNIDAL, L.D.S.
Tannlæknir
Talsími Main 5302
614 Somerset Block, Winnipeg

Talsími Main 3775
Dag og nótt og sunnudaga.
THE "KING" FLORIST
Gullfiskar, Fuglar
Notið hraðskeyta samband við oss; blóm send hvert sem er. Vandaðasta blómgerð er sérfræði vor.
270 Hargrave St., Winnipeg.

A. S. BARDAL
843 Sherbrooke Street
Selur líkkistur og annast um útfarir. Allur útbúnaður hinn bezti. Ennfremur selur hann allskonar minnisvarða og legsteina.
Heimilis Tals - Garry 2151
Skrifstofu Tals. G. 300, 375